

Мене немає. Із полів далеких,
 Де смерть посів робила край межі,
 До вас вернеться стомлений лелека,
 Щоби я знову в пам'яті ожив.
 Мене немає. Я згорів у Львові,
 На пагорбах під Києвом зотлів...
 Ростуть крізь пальці пагони чудові,
 Й коріння проростає поміж брів.
 З моїх очниць нові зростають душі,
 Волошки — бачиш кольором очей.
 Ні, ще не вмер я, повернутись мушу
 Із забуття, із спокою, з ночей.
 Болять під Кенігсбергом мої ноги,
 Мої вуста ще падають в росу,
 Я ще хапаюсь на сигнал тривоги,
 Бо, як стеблина, вірю — проросту.
 З руїн у Бресті піднімаю руки
 З гранатою і пальцем на чеці.
 ...Серед тривоги, відчаю й розлуки
 Пливе моя сльозина на щоці.
 Пливе ручай із черепа могого,
 І проліски цвітуть на голові.
 Не кликав я підмогу й допомогу,
 Прожив, як жив, і, як зумів, — прожив.
 У мене з серця виростають грона
 І кетяги небачених квіток.
 Я вас люблю. Не будьте й ви сторонні,
 На тлі моєму виростіть діток!
 Я йшов у бії. Я помирав солдатом
 За дивний клич й незрозумілий стяг.
 Я потім довго, дуже довго плакав,
 Що ліг зарано й свого не досяг.
 І бачу: знов купують на базарі
 (Немов вампіри, п'ють із мене кров)
 В боях й літах заслужені медалі,
 Щоб начепить на себе, й будь здоров.
 Мене нема. І спалахнули свічі.
 Поставте хоч у пам'ять. Я — є я.
 Я з-під землі дивлюсь у ваші вічі,
 Народе мій, родина і сім'я.
 Мене нема. Лишивсь в Дніпрі-Славуті,
 В Освенцім йшов, і з Бухенвальду — дим.
 Петять лелеки, мічені й припнуті.
 ...А я в землі лишаюсь молодим.
 Горів під Курськом. Помирав за Оршу
 І Штрауса у Відні не почув...
 Були бої. А десь далеко, в Гощі,
 Лишилось все знайоме до плачу.
 Мене нема. Але я бачив Прагу,
 За Будапешт давали ордени.
 Я йшов до того, до чого я прагнув,
 Я переміг. Та, Боже, сохрани.
 Мене немає. Буду чи... Не знаю,
 Вважайте, що ніколи не було.
 ...Летить, летить лелека понад краєм
 І опускає пам'яті крило.
 Моя пілотка — човником у лузі,
 Моє сумління, земле, на очах.
 ...Ми знову йдем в атаку, знову друзі,
 Один із нас спинився і... зачах.
 Він, як і я, схилився не від болю...
 Це в серці куля, просто, от і все!
 І рвалося з горлянки слово «воля»,
 Його колись ще вітер донесе.
 Мене нема. Та спогади і згадки
 Зростають із моєї сивини.
 Які бридкі ви і які ви падкі
 Вдягнуть чужі медалі й ордени.
 Мене нема. В неволі чи в сваволі,
 Я вже до вас ніколи не прийду.
 ...Мене нема. Та тільки я поволі,
 Гранату, ніби клятву, підійму.
 Порушу землю, і в смертельнім колі
 Застигне крик: «Прощай, моя сім'я!»
 Розквітну маком і волошкою у полі,
 Мене немає... Спомином останусь я...